

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 26 oktober 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Brådskande mål om förhandsavgörande – Straffrättsligt samarbete – Europeisk arresteringsorder – Rambeslut 2002/584/RIF – Artikel 27.3 g och 27.4 – Framställan om samtycke till åtal för andra brott än de för vilket personen överlämnats – Artikel 28.3 – Framställan om samtycke till en efterföljande överlämning av den berörda personen till en annan medlemsstat – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Rätt till ett effektivt domstolsskydd – Rätt för den berörda personen att höras av den verkställande rättsliga myndigheten – Former”

I de förenade målen C-428/21 PPU och C-429/21 PPU,

angående två beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna), av den 14 juli 2021, som inkom till domstolen den 14 juli 2021, i mål angående verkställigheten av europeiska arresteringsorder som utfärdats mot

HM (C-428/21 PPU),

TZ (C-429/21 PPU),

ytterligare deltagare i rättegången:

Openbaar Ministerie,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av domstolens ordförande K. Lenaerts, tillika tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna S. Rodin, N. Jääskinen (referent), J.-C. Bonichot och M. Safjan,

generaladvokat: A. Rantos,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 september 2021,

* Rättegångsspråk: nederländska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Openbaar Ministerie, genom C. McGivern och K. van der Schaft,
- Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman, C.S. Schillemans och J. Langer, samtliga i egenskap av ombud,
- Irland, genom M. Lane, i egenskap av ombud, biträdd av G. Mullan, BL,
- Frankrikes regering, genom A. Daniel, i egenskap av ombud,
- Ungerns regering, genom M.Z. Fehér, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom S. Grünheid, M. Wasmeier och W. Wils, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 14 oktober 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 27.3 g, 27.4 och 28.3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2002/584), samt av artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
- 2 Respektive begäran har framställts i samband med verkställighet i Nederländerna av två europeiska arresteringsorder, vilka utfärdats av de ungerska rättsliga myndigheterna mot HM, som är tredjelandsmedborgare (mål C-428/21 PPU), respektive av de belgiska rättsliga myndigheterna mot TZ, som är nederländsk medborgare (mål C-429/21 PPU). Respektive begäran om förhandsavgörande har sin upprinnelse i den framställan om samtycke som gjorts av dessa rättsliga myndigheter, den första med stöd av artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 och den andra med stöd av artikel 28.3 i rambeslutet.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 Skälen 5, 6 och 12 i rambeslut 2002/584 har följande lydelse:
”(5) Målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa har medfört att behovet av utlämning mellan medlemsstaterna har försvunnit, och att det skall ersättas av ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter. De nuvarande förfarandena för utlämning är komplicerade och riskerar att ge upphov till förseningar, vilket kan avhjälpas genom införande av ett nytt förenklat system för överlämnande av dömda eller misstänkta

personer för verkställighet av domar eller lagföring. De traditionella samarbetsförbindelser mellan medlemsstaterna som hittills varit rådande bör ersättas av ett system med fri rörlighet för straffrättsliga avgöranden, såväl preliminära som slutliga, i ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

- (6) Den europeiska arresteringsorder som införs genom detta rambeslut utgör den första konkreta åtgärde[n] på det straffrättsliga området rörande principen om ömsesidigt erkännande, vilken Europeiska rådet har kallat en 'hörnsten' i det rättsliga samarbetet.

...

- (12) Detta rambeslut respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 [EU] och återspeglas i [stadgan], särskilt kapitel VI i denna. ...”

- 4 I artikel 1 i rambeslutet, med rubriken ”Skyldighet att verkställa en europeisk arresteringsorder”, föreskrivs följande:

”1. Den europeiska arresteringsordern är ett rättsligt avgörande, utfärdat av en medlemsstat med syftet att en annan medlemsstat skall gripa och överlämna en eftersökt person för lagföring eller för verkställighet av ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd.

2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeisk arresteringsorder i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande samt bestämmelserna i detta rambeslut.

3. Detta rambeslut påverkar inte skyldigheten att respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna i artikel 6 [FEU].”

- 5 I artiklarna 3, 4 och 4a i rambeslutet anges de skäl till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska vägras (artikel 3) och de skäl till att verkställighet får vägras (artiklarna 4 och 4a). I artikel 5 i rambeslutet föreskrivs de garantier som ska lämnas av den utfärdande staten i särskilda fall. Artikel 8 i rambeslut 2002/584 rör den europeiska arresteringsorderns innehåll och form.

- 6 Artikel 11 i rambeslutet, med rubriken ”Den eftersöktes rättigheter”, har följande lydelse:

”1. När den eftersökta grips, skall den behöriga verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med den nationella lagstiftningen upplysa personen om den europeiska arresteringsordern och dess innehåll samt om dennes möjlighet att samtycka till överlämnande till den utfärdande rättsliga myndigheten.

2. En eftersökt person som har gripits för att en europeisk arresteringsorder skall kunna verkställas skall ha rätt till juridiskt biträde och tolk i enlighet med den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.”

- 7 I artikel 13 i rambeslutet, med rubriken ”Samtycke till överlämnande”, föreskrivs följande:

”1. ”Om den gripne säger sig samtycka till att överlämnas skall dennes samtycke och, i förekommande fall, uttryckliga avstående från tillämpning av specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.2 avges inför den verkställande rättsliga myndigheten, i enlighet med den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.

2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 inhämtas under sådana förhållanden att det framgår att personen har lämnat dem frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

3. Det samtycke och, i förekommande fall, det avstående som anges i punkt 1 skall protokollföras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i den verkställande medlemsstatens nationella lagstiftning.

...”

8 I artikel 14 i rambeslutet, med rubriken ”Hörande av den eftersökte”, föreskrivs följande:

”En person som gripits och som inte samtycker till överlämnande enligt artikel 13 skall ha rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten.”

9 Artikel 15 i rambeslut 2002/584 har följande lydelse:

”1. Den verkställande rättsliga myndigheten skall, inom de tidsfrister och enligt de villkor som anges i detta rambeslut, besluta om en person skall överlämnas.

2. Om den verkställande rättsliga myndigheten anser att de uppgifter som den utfärdande medlemsstaten har meddelat inte är tillräckliga för att myndigheten skall kunna besluta om överlämnandet, skall den begära att utan dröjsmål få nödvändiga kompletterande uppgifter, i synnerhet sådana som rör artiklarna 3–5 och 8, och får dessutom fastställa en tidsfrist inom vilken de skall inkomma, med beaktande av nödvändigheten att iaktta den tidsfrist som anges i artikel 17.

3. Den utfärdande rättsliga myndigheten får när som helst överföra alla användbara kompletterande uppgifter till den verkställande rättsliga myndigheten.”

10 Artikel 19 i rambeslutet har rubriken ”Hörande av personen i avvaktan på ett beslut”. I punkt 2 i den artikeln föreskrivs följande:

”Hörandet av den eftersökte skall verkställas i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten och på de villkor som fastställs i samförstånd mellan den utfärdande och den verkställande rättsliga myndigheten.”

11 Artikel 27 i rambeslutet, med rubriken ”Möjligheter till åtal för andra brott”, har följande lydelse:

”1. Varje medlemsstat får anmäla till generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycke skall anses ha givits till åtal, dom eller frihetsberövande för att verkställa ett fängelsestraff eller en annan frihetsberövande åtgärd för ett annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Utom i de fall som avses i punkterna 1 och 3 får en överlämnad person inte åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för något annat brott, som begicks före överlämnandet, än det brott för vilket personen överlämnades.

3. Punkt 2 skall inte tillämpas i följande fall:

...

f) Om personen efter sitt överlämnande uttryckligen avstått från att utnyttja specialitetsbestämmelsen med avseende på specifika gärningar som begåtts före överlämnandet. Avståendet skall göras inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Avståendet skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Personen skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

g) Om den verkställande rättsliga myndigheten som överlämnat den eftersökte ger sitt samtycke i enlighet med punkt 4.

4. En framställan om samtycke skall överlämnas till den verkställande rättsliga myndigheten, tillsammans med de uppgifter som anges i artikel 8.1, och åtföljas av en översättning enligt artikel 8.2. Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut. Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4. Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.

...”

12 I artikel 28 i rambeslutet, med rubriken ”Överlämnande eller [efterföljande] utlämning”, föreskrivs följande:

”1. Varje medlemsstat får anmäla till rådets generalsekretariat att, i medlemsstatens förbindelser med andra medlemsstater som har lämnat samma förklaring, samtycket till överlämnande av en person till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för ett brott som har begåtts före överlämnandet skall anses ha avgivits, såvida inte den verkställande rättsliga myndigheten i ett enskilt fall uppger något annat i sitt beslut om överlämnande.

2. Under alla förhållanden får en person som har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder, utan samtycke av den verkställande medlemsstaten, överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder som utfärdats före överlämnandet i följande fall:

...

b) Om den eftersökte samtycker till att överlämnas till en annan medlemsstat än den verkställande medlemsstaten enligt en europeisk arresteringsorder. Samtycke skall lämnas inför de behöriga rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och skall protokollföras i enlighet med denna stats nationella lagstiftning. Samtycket skall inhämtas så att det framgår att personen har gjort detta frivilligt och fullt medveten om följderna av detta. Den eftersökte skall i detta syfte ha rätt till juridiskt biträde.

c) Om den eftersökte inte utnyttjar specialitetsbestämmelsen enligt artikel 27.3 a, e, f och g.

3. Den verkställande rättsliga myndigheten skall ge sitt samtycke till överlämnande av den berörda personen till en annan medlemsstat enligt följande bestämmelser:

- a) En framställan om samtycke skall överlämnas i enlighet med artikel 9 och åtföljas av de uppgifter som anges i artikel 8.1 och av en översättning enligt artikel 8.2.
- b) Samtycke skall ges om det brott för vilket det begärs i sig skall medföra överlämnande enligt bestämmelserna i detta rambeslut.
- c) Beslutet skall fattas senast 30 dagar efter det att framställningen har mottagits.
- d) Samtycke skall vägras av de skäl som anges i artikel 3 och får i övrigt vägras endast av de skäl som anges i artikel 4.

...”

Nederländsk rätt

- 13 Rambeslut 2002/584 införlivades med nederländsk rätt genom Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (lag om införlivande av Europeiska unionens råds rambeslut om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna) (lagen om överlämnande) av den 29 april 2004 (Stb. 2004 nr 195), i dess senaste lydelse enligt lag av den 17 mars 2021 (Stb. 2021, nr 155).

Målen vid den nationella domstolen, tolkningsfrågorna och förfarandet vid EU-domstolen

Mål (C-428/21 PPU)

- 14 Den 25 maj 2020 fattade den hänskjutande domstolen, Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna), beslut om överlämnande av HM, som är tredjelandsmedborgare, till Ungern för lagföring i denna medlemsstat avseende gärningar som kvalificerades som ”penningtvätt”. Det faktiska överlämnandet till Ungern ägde rum den 25 juni 2020 och HM är sedan dess frihetsberövad där.
- 15 Den 13 april 2021 överlämnade en ungersk rättslig myndighet, med stöd av artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584, en framställan till den hänskjutande domstolen om samtycke till att HM lagfördes i Ungern för andra brott än de brott som låg till grund för överlämnandet, bland annat för andra gärningar som utgjorde penningtvätt och som HM påstods ha begått före överlämnandet.
- 16 Enligt uppgift från den hänskjutande domstolen, som är den verkställande rättsliga myndigheten i detta mål, innehåller framställan om samtycke de uppgifter som föreskrivs i artikel 8.1 i rambeslut 2002/584, liksom ett protokoll från HM:s hörande av en ungersk rättslig myndighet. Vid hörandet ska HM, som biträdades av en advokat, ha förklarat att han inte önskade avstå från att utnyttja specialitetsbestämmelsen i artikel 27.3 f i rambeslutet.

- 17 Den hänskjutande domstolen har påpekat att rambeslut 2002/584 inte innehåller några förfaranderegler som den verkställande rättsliga myndighet som mottagit en sådan begäran om samtycke som avses i artikel 27 i rambeslutet ska följa. Rätten att yttra sig utgör emellertid en del av rätten till försvar, vilken i sin tur är en väsentlig del av rätten till ett effektivt domstolsskydd.
- 18 Eftersom HM för närvarande är frihetsberövad i Ungern, har han inte kallats för att yttra sig över den framställan om samtycke som riktats till den hänskjutande domstolen. Vid den domstolens prövning av framställan var HM inte närvarande och företrädades inte heller, vare sig av den advokat som hade biträtt honom i det tidigare förfarandet för verkställighet av den europeiska arresteringsordern eller av någon annan advokat.
- 19 Den hänskjutande domstolen undrar således i vilken medlemsstat och på vilket sätt den överlämnade personen ska kunna utöva sin rätt att bli hörd när en rättslig myndighet i den utfärdande medlemsstaten gör en sådan framställan om samtycke som avses i artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584 till den verkställande rättsliga myndigheten.
- 20 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
  - ”1) Ska artikel 27.3 g och 27.4 i [rambeslut 2002/584], mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd, tolkas så att
    - den rätt som en överlämnad person har att höras om en framställan om samtycke till en utvidgning av brotten måste kunna utövas av denne i den utfärdande medlemsstaten i samband med att en rättslig myndighet i denna medlemsstat hör personen om ett eventuellt avstående från att utnyttja specialitetsbestämmelsen i artikel 27.3 f i rambeslutet, eller
    - ska personen kunna utöva sin rätt att höras vid den verkställande rättsliga myndigheten i den medlemsstat som dessförinnan har överlämnat personen i förfarandet för beviljande av samtycke till utvidgning av brotten?
  - 2) För det fall en överlämnad person ska kunna utöva sin rätt att höras om en framställan om samtycke till utvidgning av brotten enligt artikel 27.4 i [rambeslut 2002/584] i den medlemsstat som dessförinnan överlämnat honom eller henne, på vilket sätt ska denna medlemsstat i så fall göra det möjligt för vederbörande att utöva denna rätt?”

Mål (C-429/21 PPU)

- 21 Den 26 januari 2021 godkände den hänskjutande domstolen överlämnandet av TZ, som är medborgare i Nederländerna, till Konungariket Belgien för lagföring i Belgien avseende gärningar som kvalificerades som ”organiserad stöld eller väpnat rån”. TZ är sedan det faktiska överlämnandet till Belgien frihetsberövad där.
- 22 Den 3 maj 2021 gjorde en belgisk rättslig myndighet en framställan till den hänskjutande domstolen om samtycke till ett efterföljande överlämnande av TZ till Förbundsrepubliken Tyskland, i enlighet med artikel 28.3 i rambeslut 2002/584, för lagföring avseende andra brott,

närmare bestämt organiserad stöld eller väpnat rån under år 2020. Framställan om samtycke innehöll de uppgifter som avses i artikel 8.1 i rambeslutet och en översättning enligt punkt 2 i samma artikel.

- 23 Den hänskjutande domstolen, som är verkställande rättslig myndighet i förevarande mål, har påpekat att TZ för närvarande är frihetsberövad i Belgien. Han har inte kallats och var inte närvarande eller företräd då den hänskjutande domstolen prövade den belgiska rättsliga myndighetens framställan.
- 24 Den hänskjutande domstolen ställer sig således i allt väsentligt samma fråga som den som avses i punkt 19 ovan vad gäller den överlämnade personens rätt att höras i samband med en framställan om samtycke med stöd av artikel 28.3 i rambeslut 2002/584.
- 25 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska artikel 28.3 i rambeslut [2002/584], mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd, tolkas så att

- en person som har överlämnats till den utfärdande medlemsstaten, och mot vilken en annan medlemsstat senare har utfärdat en europeisk arresteringsorder för brott som begåtts före överlämnandet, ska kunna utöva sin rätt att höras om en framställan om samtycke till ett efterföljande överlämnande enligt artikel 28.3 i rambeslut 2002/584 vid en rättslig myndighet i den utfärdande medlemsstaten under förfarandet för verkställighet av den europeiska arresteringsorder som senare utfärdats av denna andra medlemsstat, eller ska den tolkas så att
- denna person ska kunna utöva sin rätt att höras vid den verkställande rättsliga myndigheten i den medlemsstat som dessförinnan överlämnat honom eller henne under förfarandet angående samtycke till ett efterföljande överlämnande?

2) För det fall en överlämnad person ska kunna utöva sin rätt att höras om en framställan om samtycke till efterföljande överlämning enligt artikel 28.3 i [rambeslut 2002/584] i den medlemsstat som dessförinnan har överlämnat honom eller henne, på vilket sätt ska denna medlemsstat i så fall göra det möjligt för vederbörande att utöva denna rätt?”

- 26 Domstolens ordförande beslutade den 30 juli 2021 att förena målen C-428/21 PPU och C-429/21 PPU.

Huruvida förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande ska tillämpas

- 27 Den hänskjutande domstolen har ansökt om att begäran om förhandsavgörande i de aktuella målen ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål enligt artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 107 i domstolens rättegångsregler.
- 28 Till stöd för sin ansökan har den hänskjutande domstolen påpekat att tolkningsfrågorna rör ett område som avses i avdelning V i tredje delen i EUF-fördraget och att HM och TZ för närvarande är frihetsberövade.

- 29 När det gäller HM:s situation har den hänskjutande domstolen påpekat att EU-domstolens svar på tolkningsfrågorna kommer att ha en direkt och avgörande inverkan på varaktigheten av hans frihetsberövande i Ungern, bland annat eftersom den behöriga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten, för det fall samtycke till utvidgning av brotten enligt artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslut 2002/584 nekades, inte skulle ha rätt att hålla honom häktad för de brott som avses i framställan om samtycke.
- 30 I fråga om TZ har den hänskjutande domstolen understrukit att han är frihetsberövad i avvaktan på nämnda domstols beslut avseende framställan om samtycke till ett efterföljande överlämnande till den tyska rättsliga myndigheten för verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats av denna myndighet.
- 31 I detta hänseende ska det inledningsvis påpekas att begäran om förhandsavgörande i respektive mål avser en tolkning av rambeslut 2002/584, som hör till ett av de områden som avses i avdelning V i tredje delen i EUF-fördraget, om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Respektive begäran kan således handläggas enligt det förfarande för brådskande mål om förhandsavgörande som föreskrivs i artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol och i artikel 107 i rättegångsreglerna.
- 32 Vad därefter gäller villkoret att målet ska vara brådskande, ska det enligt EU-domstolens fasta praxis beaktas att den berörda personen i det nationella målet för närvarande är frihetsberövad och att frågan om personen ska vara fortsatt frihetsberövad är beroende av utgången i det nationella målet (se, bland annat, dom av den 28 november 2019, Spetsializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, punkt 22 och där angiven rättspraxis).
- 33 HM och TZ är för närvarande frihetsberövade. Såsom framgår av punkterna 18 och 23 ovan är HM och TZ nämligen frihetsberövade i Ungern respektive Belgien efter att ha överlämnats dit på grundval av europeiska arresteringsorder som utfärdats av dessa medlemsstater. Med hänsyn till att den hänskjutande domstolens frågor avser huruvida det är nödvändigt att höra den berörda personen när det gäller huruvida det föreligger skäl som kan motivera att den rättsliga myndigheten i den verkställande medlemsstaten vägrar samtycke till en utvidgning av de brott för vilka överlämnande ursprungligen ägde rum eller till ett efterföljande överlämnande av denna person till en annan medlemsstat, skulle domstolens avgörande dessutom kunna få en omedelbar inverkan på häktningen av HM och TZ.
- 34 Under dessa omständigheter beslutade EU-domstolens första avdelning den 29 juli 2021, på grundval av referentens förslag och efter att ha hört generaladvokaten, att bifalla den hänskjutande domstolens ansökan om att begäran om förhandsavgörande i respektive mål ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande.

Prövning av tolkningsfrågorna

- 35 Den hänskjutande domstolen har ställt frågorna i vart och ett av de förenade målen, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 27.3 g och 27.4 samt artikel 28.3 i rambeslut 2002/584, betraktade mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att en person som överlämnats till den utfärdande rättsliga myndigheten med stöd av en europeisk arresteringsorder har rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i ett sådant fall då denna myndighet har mottagit en

framställan om samtycke enligt dessa bestämmelser i rambeslutet från den utfärdande myndigheten. För det fall denna fråga besvaras jakande önskar den hänskjutande domstolen svar på frågan om hur denna rätt för den berörda personen att höras ska utövas rent konkret.

- 36 För att besvara denna fråga är det lämpligt att inledningsvis erinra om de rättsliga grundvalarna för det system som inrättats genom beslut 2002/584, såsom dessa framgår av rambeslutet och av domstolens praxis.
- 37 Till att börja med ska det understrykas att såväl principen om ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna som principen om ömsesidigt erkännande, vilken i sig grundar sig på det ömsesidiga förtroendet mellan dessa, är av grundläggande betydelse i unionsrätten, eftersom det tack vare dessa principer är möjligt att skapa och upprätthålla ett område utan inre gränser. Konkret innebär principen om ömsesidigt förtroende, särskilt när det gäller området med frihet, säkerhet och rättvisa, att var och en av medlemsstaterna, förutom under exceptionella omständigheter, har en skyldighet att utgå från att alla de andra medlemsstaterna iakttar unionsrätten och särskilt de grundläggande rättigheter som erkänns där (dom av den 17 december 2020, Openbaar Ministerie (Den utfärdande rättsliga myndighetens oavhängighet), C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, punkt 35 och där angiven rättspraxis).
- 38 Rambeslut 2002/584 syftar således, genom inrättandet av ett nytt, förenklat och effektivare system för överlämnande av personer som har dömts eller misstänks för brott, till att underlätta och påskynda det rättsliga samarbetet för att uppnå målet för unionen att bli ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, på grundval av den höga grad av förtroende som ska finnas mellan medlemsstaterna (dom av den 29 april 2021, X (Europeisk arresteringsorder – *Ne bis in idem*) C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punkt 37 och där angiven rättspraxis).
- 39 Såsom framgår av artikel 1.1 och 1.2 i rambeslut 2002/584, jämförd med skäl 5 däri, syftar rambeslutet nämligen till att ersätta den multilaterala utlämningsordning som bygger på Europeiska utlämningskonventionen, undertecknad i Paris den 13 december 1957, med ett system för överlämnande mellan rättsliga myndigheter av dömda eller misstänkta personer för verkställighet av domar eller för lagföring, och detta system grundar sig på principen om ömsesidigt erkännande (se, bland annat, dom av den 11 mars 2020, SF (Europeisk arresteringsorder – Garanti för återsändande till den verkställande staten), C-314/18, EU:C:2020:191, punkt 37 och där angiven rättspraxis).
- 40 Denna princip, som enligt skäl 6 i rambeslut 2002/584 utgör en "hornsten" i det straffrättsliga samarbetet, kommer till uttryck i artikel 1.2 i rambeslutet, varigenom det instiftas en regel om att medlemsstaterna är skyldiga att verkställa varje europeisk arresteringsorder utifrån principen om ömsesidigt erkännande och i enlighet med bestämmelserna i rambeslutet (dom av den 29 april 2021, X (Europeisk arresteringsorder – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punkt 38 och där angiven rättspraxis).
- 41 Härav följer att de verkställande rättsliga myndigheterna i princip endast kan vägra att verkställa en sådan order av de skäl som på ett uttömmande sätt räknas upp i rambeslut 2002/584. Möjligheten att vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder har således utformats som ett undantag som ska tolkas strikt, varvid huvudregeln är att den europeiska arresteringsordern ska verkställas (dom av den 29 april 2021, X (Europeisk arresteringsorder – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

- 42 Vad därefter mer specifikt gäller artiklarna 27 och 28 i rambeslut 2002/584, vilka avses i respektive begäran om förhandsavgörande, har EU-domstolen redan tidigare slagit fast att dessa artiklar, även om de ger medlemsstaterna vissa klart angivna befogenheter i samband med verkställandet av en europeisk arresteringsorder, med beaktande av att de innehåller undantag från principen om ömsesidigt erkännande i artikel 1.2 i detta beslut, inte kan tolkas på ett sätt som medför att de motverkar det mål som eftersträvas genom rambeslutet, nämligen att underlätta och påskynda överlämnandet mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter med hänsyn till det ömsesidiga förtroende som ska finnas dem emellan (dom av den 24 september 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsbestämmelsen), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punkt 35 och där angiven rättspraxis).
- 43 Slutligen har domstolen framhållit att rambeslut 2002/584, jämfört med stadgans bestämmelser, inte får tolkas så att det äventyrar effektiviteten i systemet för rättsligt samarbete mellan medlemsstaterna i vilket den europeiska arresteringsordern, såsom den utformats av unionslagstiftaren, utgör en väsentlig del (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2021, X (Europeisk arresteringsorder – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, punkt 58 och där angiven rättspraxis).
- 44 Domstolen har sålunda slagit fast att den i artikel 4.3 första stycket FEU föreskrivna skyldigheten till lojalt samarbete ska råda vid dialogen mellan de verkställande rättsliga myndigheterna och de utfärdande rättsliga myndigheterna, bland annat för att säkerställa att systemet med den europeiska arresteringsordern inte förlamas. Enligt principen om lojalt samarbete ska följaktligen unionen och medlemsstaterna respektera och bistå varandra när de fullgör de uppgifter som följer av fördragen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Förhållanden under frihetsberövanden i Ungern), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, punkterna 104 och 109 och där angiven rättspraxis).
- 45 Det är mot bakgrund av dessa omständigheter som det, för det första, ska fastställas huruvida den person som överlämnats till den utfärdande rättsliga myndigheten i enlighet med en europeisk arresteringsorder har rätt att höras – såsom den hänskjutande domstolen anser – när nämnda myndighet har gjort en framställan om samtycke med stöd av artikel 27.3 g och 27.4 eller artikel 28.3 i rambeslut 2002/584 till den verkställande myndigheten för lagföring för andra brott än dem för vilka personen överlämnats eller för ett efterföljande överlämnande av denna person till en annan medlemsstat.
- 46 Det ska i detta hänseende påpekas att det i artikel 14 i rambeslut 2002/584 föreskrivs att en person som inte samtycker till överlämnande har rätt att höras, och artikel 19 i rambeslutet innehåller bestämmelser som specifikt avser ett sådant hörande. Rambeslutet innehåller däremot inte någon särskild bestämmelse om rätten för den överlämnade personen att höras i fråga om en framställan om samtycke i ett av de avseenden som angetts i föregående punkt.
- 47 Det framgår av artikel 1.3 i rambeslut 2002/584, jämförd med skäl 12 däri, att rambeslutet respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i artikel 6 i FEU och återspeglas i stadgan, särskilt bestämmelserna i kapitel VI i stadgan. I artikel 47 i stadgan, som ingår i detta kapitel, stadfästs rätten till ett effektivt domstolsskydd.
- 48 Rätten att bli hörd är en del av rätten till försvar som in sin tur är en väsentlig del av rätten till ett effektivt domstolsskydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Polen (Disciplinära förfaranden gentemot domare), C-791/19, EU:C:2021:596, punkterna 203 och 205 och där angiven rättspraxis). Därför kan den omständigheten att

rambeslut 2002/584 inte uttryckligen tillerkänner den berörda personen rätten att höras i fråga om en framställan om samtycke enligt artikel 27.3 g och 27.4 i rambeslutet eller enligt artikel 28.3 däri inte i något fall leda till slutsatsen att personen, under sådana omständigheter, inte kan göra gällande denna grundläggande rättighet.

- 49 Såsom domstolen redan har erinrat om är nämligen beslutet om att bevilja samtycke enligt artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 klart avgränsat från beslutet om verkställighet av en europeisk arresteringsorder och medför andra verkningar för den berörda personen än det sistnämnda beslutet (dom av den 24 november 2020, Openbaar Ministerie (Urkundsförfalskning), C-510/19, EU:C:2020:953, punkt 60). Detsamma bör gälla verkningarna av ett sådant samtycke som avses i artikel 28.3 i rambeslutet gällande ett efterföljande överlämnande av den berörda personen till en annan medlemsstat.
- 50 Enligt dessa bestämmelser ska den verkställande rättsliga myndigheten ge sitt samtycke om det brott för vilket samtycket begärs i sig ska medföra överlämnande enligt bestämmelserna i rambeslutet. Samtycke ska eller får vägras av samma skäl som skälen till att verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska eller får vägras enligt artiklarna 3 och 4 i rambeslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 november 2020, Openbaar Ministerie (Urkundsförfalskning), C-510/19, EU:C:2020:953, punkt 61).
- 51 Den berörda personen har visserligen redan överlämnats till den utfärdande rättsliga myndigheten med stöd av en europeisk arresteringsorder när den verkställande rättsliga myndigheten ombeds lämna sitt samtycke enligt artikel 27.4 eller artikel 28.3 i rambeslut 2002/584 men beslutet om samtycke kan likväl, på samma sätt som beslutet om verkställighet av den europeiska arresteringsordern, inskränka personens frihet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 november 2020, Openbaar Ministerie (Urkundsförfalskning), C-510/19, EU:C:2020:953, punkt 62). Ett beslut om samtycke får nämligen bland annat till följd att den berörda personen kan åtalas, dömas eller på annat sätt berövas sin frihet för ett annat brott än det som avsågs i den europeiska arresteringsordern, inom ramen för vars verkställighet vederbörande har kunnat göra gällande sina grundläggande rättigheter, däribland rätten att bli hörd.
- 52 Eftersom den åtgärd som eventuellt kommer att vidtas mot personen skulle vara till nackdel för honom eller henne, ska personen således anses ha rätt att bli hörd när de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten har gjort en framställan om samtycke enligt artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 eller artikel 28.3 däri.
- 53 Följaktligen ska det, för det andra, fastställas vid vilken myndighet den berörda personen kan göra gällande sin rätt att bli hörd när det görs en sådan framställan om samtycke.
- 54 Även om den utfärdande rättsliga myndigheten enligt artiklarna 27.3 f och 28.2 b i rambeslut 2002/584 är skyldig att höra den berörda personen för att få veta om personen avstår från att utnyttja specialitetsbestämmelsen i artikel 27.2 i rambeslutet eller om personen samtycker till ett efterföljande överlämnande till en annan medlemsstat enligt artikel 28.2 i rambeslutet, ankommer det inte desto mindre på den verkställande rättsliga myndigheten, enligt artikel 27.4 respektive artikel 28.3 d i rambeslutet, att lämna sitt samtycke till en sådan utvidgning av lagföringen till att avse andra brott eller till ett sådant efterföljande överlämnande.

- 55 Den verkställande rättsliga myndigheten ska således, bland annat mot bakgrund av de i artiklarna 3 och 4 i rambeslut 2002/584 angivna skälen till att verkställighet ska eller får vägras, bedöma huruvida en eventuell utvidgning av lagföringen till att omfatta andra brott eller ett efterföljande överlämnande till en annan medlemsstat kan tillåtas.
- 56 Härav följer att det är av den verkställande rättsliga myndigheten som den överlämnade personen ska höras när de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten har gjort en framställan om samtycke enligt artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 eller artikel 28.3 däri.
- 57 Följaktligen ska domstolen, för det tredje, fastställa formerna för utövandet av denna rättighet, såsom de följer av unionsrätten.
- 58 Såsom påpekades under förhandlingen vid EU-domstolen måste man förvissa sig om att dessa former är ägnade att säkerställa både att syftet med rambeslut 2002/584 uppnås – vilket såsom framgår av punkt 42 ovan bland annat är att underlätta och påskynda överlämnandet mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter – och att den överlämnade personens grundläggande rättigheter iakttas.
- 59 Rambeslut 2002/584 innehåller inte någon bestämmelse som specifikt avser formerna för att utöva denna rättighet.
- 60 När medlemsstaterna genomför rambeslut 2002/584 behåller de, med stöd av sin processuella autonomi, rätten att anta bestämmelser som kan skilja sig från en medlemsstat till en annan. Medlemsstaterna ska emellertid se till att dessa regler inte strider mot de krav som följer av rambeslutet, särskilt vad gäller det domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan och som ligger till grund för rambeslutet (se, analogt, dom av den 10 mars 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punkt 58).
- 61 Såsom generaladvokaten i allt väsentligt har påpekat i punkt 53 i sitt förslag till avgörande kan, i avsaknad av specifika unionsrättsliga regler, formerna för den berörda personens utövande av rätten att bli hörd i samband med en framställan om samtycke som gjorts av de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten fastställas i samförstånd mellan de utfärdande och de verkställande rättsliga myndigheterna, med iakttagande av principen om processuell autonomi.
- 62 Av domstolens praxis framgår att rätten att bli hörd, som utgör en väsentlig del av rätten till ett effektivt domstolsskydd, innebär att var och en ska garanteras en möjlighet att på ett meningsfullt och effektivt sätt framföra sin ståndpunkt under förfarandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Polen (Disciplinära förfaranden gentemot domare), C-791/19, EU:C:2021:596, punkt 205 och där angiven rättspraxis).
- 63 I en situation där de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten har gjort en framställan om samtycke enligt artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 eller artikel 28.3 däri, innefattar den möjlighet att på ett meningsfullt och effektivt sätt framföra sin ståndpunkt som stadfästs i artikel 47 andra stycket i stadgan inte en rätt för den berörda personen att personligen inställa sig vid den verkställande rättsliga myndigheten när denna överväger att samtycka till den utfärdande medlemsstatens framställan. Det krävs emellertid att det rent konkret har varit möjligt för personen att framföra sina eventuella synpunkter och invändningar inför den verkställande rättsliga myndigheten vad gäller framställan om samtycke.

- 64 Artikel 47 andra stycket i stadgan ska enligt artikel 52.3 i stadgan tolkas med beaktande av praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna avseende artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950.
- 65 Av denna praxis följer att artikel 6.1 i nämnda konvention inte är tillämplig på utlämningsförfaranden, till vilka bland annat förfarandet för verkställighet av en europeisk arresteringsorder räknas, eftersom utlämningsförfaranden inte omfattar något ifrågasättande av en klagandes civila rättigheter och skyldigheter och inte rör någons straffrättsliga ansvar i sig (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 7 oktober 2008, Monedera Angora mot Spanien, CE:ECHR:2008:1007DEC004113805, § 2, och 4 september 2014, Trabelsi mot Belgien, CE:ECHR:2014:0904JUD000014010, § 160 och där angiven rättspraxis).
- 66 Det ska i detta sammanhang även erinras om att den verkställande rättsliga myndighetens beslut att bevilja den utfärdande rättsliga myndighetens framställan enligt artikel 27.4 eller artikel 28.3 i rambeslut 2002/584 ska fattas senast 30 dagar efter det att framställan har mottagits. Det ska således säkerställas att den berörda personen hörs, på ett meningsfullt och effektivt sätt, såsom framgår av punkt 62 ovan, utan att den bakomliggande tanken med rambeslut 2002/584 och rambeslutets syfte att påskynda förfarandena för överlämnande äventyras (se, analogt, dom av den 30 maj 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, punkt 73).
- 67 Under dessa omständigheter, och med beaktande av detta krav på skyndsamhet som ligger till grund för rambeslut 2002/584, får det konkreta genomförandet av rätten att höras av den verkställande rättsliga myndigheten ske i den utfärdande medlemsstaten, i vilken den överlämnade personen befinner sig, utan att den verkställande rättsliga myndigheten deltar direkt.
- 68 Det finns således inget hinder för den hänskjutande domstolens lösning, enligt vilken den berörda personen gör gällande sin ståndpunkt vid den utfärdande rättsliga myndigheten vad gäller en eventuell utvidgning av lagföringen till andra brott än dem för vilka överlämnande skett eller vad gäller ett efterföljande överlämnande till en annan medlemsstat. Så kan ske exempelvis när denna myndighet hör den berörda personen angående ett eventuellt avstående från att utnyttja specialitetsbestämmelsen, i enlighet med artikel 27.3 f i rambeslut 2002/584, eller inom ramen för förfarandet för verkställighet av en europeisk arresteringsorder som utfärdats av en annan medlemsstat för andra gärningar som begicks innan personen överlämnades till den utfärdande medlemsstaten. Om personens ståndpunkt protokollförs och den verkställande rättsliga myndigheten därefter underrättas härom av den utfärdande rättsliga myndigheten ska den verkställande rättsliga myndigheten i princip anse att de utfärdande rättsliga myndigheterna har inhämtat denna ståndpunkt med iakttagande av de krav som föreskrivs i artikel 47 andra stycket i stadgan. Såsom framgår av punkt 37 ovan ska medlemsstaterna, enligt principen om ömsesidigt förtroende, förutom under exceptionella omständigheter, utgå från att de andra medlemsstaterna iakttar unionsrätten och särskilt de grundläggande rättigheter som erkänns i unionsrätten.
- 69 Det ska vidare erinras om att bestämmelserna i artiklarna 27 och 28 i rambeslut 2002/584 motsvarar bestämmelserna i artiklarna 14 och 15 i Europeiska utlämningskonventionen, undertecknad i Paris den 13 december 1957 (dom av den 19 september 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, punkt 57). Det framgår bland annat av artikel 14 i denna konvention att en framställan om samtycke till lagföring för andra brott ska åtföljas av ett ”av domstol hållet protokoll över förhör med den utlämnade”.

- 70 I och med att det ankommer på den verkställande rättsliga myndigheten att säkerställa att rätten till försvar iakttas, ska denna myndighet pröva framställan om samtycke enligt artikel 27.4 eller artikel 28.3 i rambeslut 2002/584 på grundval av uppgifterna i nämnda framställan och ta vederbörlig hänsyn till den berörda personens ståndpunkt.
- 71 För det fall den verkställande rättsliga myndigheten anser att den inte förfogar över tillräckliga uppgifter, bland annat vad gäller den berörda personens ståndpunkt, för att – med fullständigt iakttagande av denna persons rätt till försvar – kunna fatta ett välgrundat beslut om den aktuella framställan om samtycke, ska denna myndighet göra en analog tillämpning av bestämmelserna i artikel 15.2 i rambeslutet och begära att den utfärdande rättsliga myndigheten utan dröjsmål lämnar kompletterande uppgifter angående den berörda personens ståndpunkt.
- 72 Den verkställande rättsliga myndigheten och den utfärdande rättsliga myndigheten måste emellertid se till att en sådan begäran om kompletterande uppgifter och handläggningen av den inte äventyrar syftet med rambeslut 2002/584, som är att underlätta och påskynda förfarandena för överlämnande. Framför allt ska dessa myndigheter se till att den verkställande rättsliga myndigheten kan fatta beslut avseende framställan om samtycke inom den 30-dagarsfrist som föreskrivs i artikel 27.4 respektive i artikel 28.3 c i rambeslutet.
- 73 Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågorna besvaras enligt följande. Artikel 27.3 g och 27.4 samt artikel 28.3 i rambeslut 2002/584, betraktade mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att en person som överlämnats till den utfärdande rättsliga myndigheten med stöd av en europeisk arresteringsorder har rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i ett sådant fall då denna myndighet har mottagit en framställan om samtycke enligt dessa bestämmelser i rambeslutet från den utfärdande rättsliga myndigheten. Detta hörande kan äga rum i den utfärdande medlemsstaten och de rättsliga myndigheterna i den medlemsstaten är i så fall skyldiga att se till den berörda personen även utan den verkställande rättsliga myndighetens direkta medverkan kan utöva sin rätt att höras på ett meningsfullt och effektivt sätt. Det åligger emellertid den verkställande rättsliga myndigheten att se till att den förfogar över tillräckliga uppgifter, bland annat vad gäller den berörda personens ståndpunkt, för att – med fullständigt iakttagande av denna persons rätt till försvar – kunna fatta ett välgrundat beslut om den framställan om samtycke som gjorts med stöd av artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 eller artikel 28.3 däri och vid behov begära att den utfärdande rättsliga myndigheten utan dröjsmål lämnar kompletterande uppgifter.

Rättegångskostnader

- 74 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 27.3 g och 27.4 samt artikel 28.3 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, betraktade mot bakgrund av rätten till ett effektivt domstolsskydd som garanteras i artikel 47 i Europeiska

unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas så, att en person som överlämnats till den utfärdande rättsliga myndigheten med stöd av en europeisk arresteringsorder har rätt att höras av den verkställande rättsliga myndigheten i ett sådant fall då denna myndighet har mottagit en framställan om samtycke enligt dessa bestämmelser i rambeslutet från den utfärdande rättsliga myndigheten. Detta hörande kan äga rum i den utfärdande medlemsstaten och de rättsliga myndigheterna i den medlemsstaten är i så fall skyldiga att se till den berörda personen även utan den verkställande rättsliga myndighetens direkta medverkan kan utöva sin rätt att höras på ett meningsfullt och effektivt sätt. Det åligger emellertid den verkställande rättsliga myndigheten att se till att den förfogar över tillräckliga uppgifter, bland annat vad gäller den berörda personens ståndpunkt, för att – med fullständigt iakttagande av denna persons rätt till försvar – kunna fatta ett välgrundat beslut om den framställan om samtycke som gjorts med stöd av artikel 27.4 i rambeslut 2002/584 eller artikel 28.3 däri och vid behov begära att den utfärdande rättsliga myndigheten utan dröjsmål lämnar kompletterande uppgifter.

Underskrifter